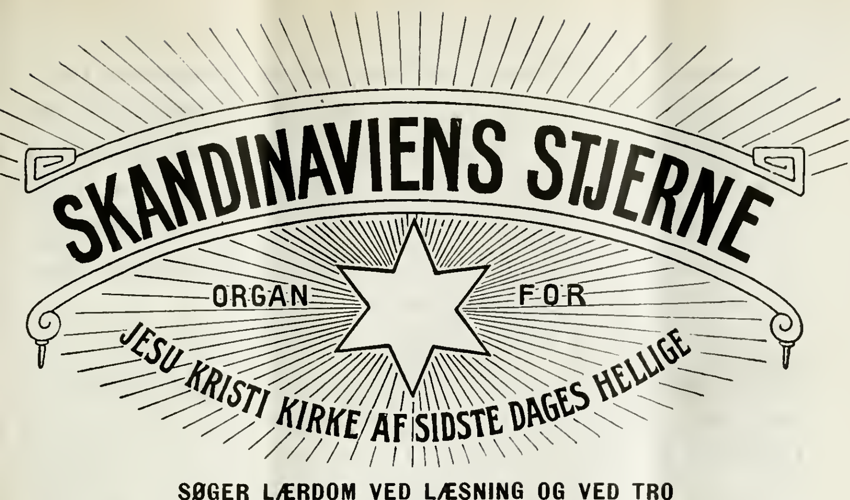

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 6 | 15. MARTS 1925 | 74. AARGANG

HVAD ER „MORMONISME“.

(Foredrag af Præsident *James E. Talmage*, en af de Tolvs Raad, holdt i Sheffield, England, den 11. Januar 1925 efter Indbydelse af »Sheffield Educational Settlement«.)

Det bør bemærkes, at Ordet »Mormon« med dets Bøjningsformer og beslægtede Ord er et Øgenavn givet til Kirken og dens Medlemmer allerede i Begyndelsen af dens Historie som en Organisation. Benævnelsen hentyder til Mormons Bog, der udkom i Trykken omtrent ved den Tid, da Kirken blev oprettet i de Forenede Stater. Det rigtige og officielle Navn paa dette Religionssamfund er Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Angaaende Mormons Bog hersker der megen Misforstaaelse hos de Mennesker, der har hort om den, men kender saare lidt til den. Saaledes er det af og til kommet mig for Øre, at denne Bog faar Skyld for, at den kun er bestemt til de indviede, og at Ikke-Medlemmer kun kan faa fat paa den ved falsk Foregivende eller Bestikkelse. Kendsgerningen er, at Mormons Bog har været publiceret i de fleste af Jordens civiliserede Sprog

og i mange af de Dialekter, der benyttes paa afsondrede Øer i Havet. Bogen sælges til en Pris, der ligger meget nær den egentlige Indkøbspris, og enhver ligitim Metode benyttes til at lette dens Afsætning. Kirken har ikke til Hensigt at have nogen Fortjeneste paa Salget af den. Ethvert offentligt Bibliotek og enhver Læsesal vil uden Vederlag blive forsynet med et Eksemplar blot ved at anmode derom.

Mormons Bog er hovedsagelig en historisk Beretning om de oprindelige Beboere af det vestlige Fastland. Dens Indhold er nærmest religionshistorisk, idet den lægger mere Vægt paa at fremsætte de gamle Profeters Lærdomme end de forskellige Herskeres Opkomst og Fald, medens dog nok af den verdslige Historie er givet til at forbinde de vigtigste Begivenheder i den rette kronologiske Orden.

Saa langt fra at være en »Mormon Bibel«, som nogle Mennesker synes at tænke, er denne Bog i ingen Henseende en Stedfortræder for den kristne Verdens Bibel. De Sidste-Dages Hellige kender kun en Bibel eller Bog af dette Navn, og det er Kristendommens Bibel, indbefattende det gamle og nye Testamente.

Mormons Bogs Indhold er imidlertid inspirerede Skrifter, der giver en Beretning om Guds Handlemaade med Folket paa det vestlige Fastland, ligesom Bibelen giver en lignende Beretning angaaende Herrens Folk paa det østlige Fastland. Der er ingen Uoverensstemmelse mellem de to, men tværtimod støttes Bibelen af Mormons Bog i alle Beretninger af fælles Beskaffenhed. Kort sagt, den fortæller om en Koloni af Jøder, der under guddommelig Vejledning forlod Jerusalem i Aaret 600 f. Kr. Den beskriver deres Rejse til det arabiske Hav, Bygningen af et Skib, i hvilket de kom over det store Hav og under Guds Styrelse landede paa det vestlige Fastland, nu kaldet Amerika, deres Udvikling og senere Velstand, deres Adskillelse i to Grupper, der efterhaanden blev til to fjendtlige Nationer, kaldet Nephiter og Lamaniter, af hvilke den ene tilsidst blev totalt tilintetgjort.

Men Bogen er mere end en Beretning om Begivenheder af denne Slags. Gennem hele denne Periode, som Beretningen omfatter, henved et Tusinde Aar, modtog guddomeligt beskikkede Profeter Aabenbaringer fra Himmelen og gav dem til Folket ligesom Moses, Esajas, Jeremias og andre paa den østlige Halvkugle. I de seks første Aarhundreder talte Profeterne ofte om den Herre Jesu Kristi Komme i Kødet og beskrev Omstændighederne forbundne med hans Fødsel, Missionsgerning, Korsfæstelse og Opstandelse fra Graven, og med disse Forudsigelser fulgte ogsaa den, at den opstandne Herre vilde vise sig personligt blandt Nephiterne.

Den hellige Beretning omtaler dernæst den korsfæstede og opstandne Frelsers Komme, idet han tilkendegav sig ved at vise dem Mærkerne i sine Hænder og Fødder og give dem Evangeliet, gennem hvilket Moselovens ydre Forskrifter ophævedes. Herren oprettede sin Kirke blandt Nephiterne og ordinerede tolv Mænd til Apostelskabet og lærte og underviste om de samme Ting, som han havde givet til Menneskene, medens han vandrede paa Jorden i Judæa, Samaria og Gallilæa.

Saaledes staar Mormons Bog som et yderligere Vidne om Jesus Kristus; og at et saadant Vidne kunde blive tilvejebragt, synes at have været Hovedhensigten med den guddommelige Plan at afsondre et Folk paa en Verdensdel, som Verden den Gang intet kendte til.

Den væsentligste Indvending mod Antagelsen af Mormons Bog for, hvad den udgives for at være, drejer sig om, hvad man kalder dens overnaturlige Fremkomst. Oversætteren af de gamle Optegnelser, Joseph Smith, hvis Navn er kendt for enten godt eller ondt blandt alle Folkeslag, gjorde den Paastand, at han blev besøgt af en Engel, der erklærede sig at være Moroni, den sidste af de gamle Skribenter, der havde optegnet Folkets Historie paa Metalplader og havde begravet dem i Jorden omkring Aaret 420 e. Kr. og i 1823 kom til de sidste Dages Profet som et opstandent Væsen.

Dersom jeg blev anmodet om at nævne en enkelt Egenskab

eller Læresætning, der tydeligst adskiller de Sidste-Dages Helliges Teologi og Lære fra de fleste kristne Sekters Trosbekendelser, da vilde jeg nævne deres Tro paa Muligheden af Meddelelser fra Gud til Mennesket. Mormons Bogs Fremkomst er et Eksempel paa saadan guddommelig Aabenbaring. Hvorfor skulde det tænkes umuligt for Gud at meddele sig gennem sine Profeter i vore Dage, ligesom han gjorde i forrige Tider? Vor Tidsalder er paavirket af Aabenbarelsens Aand. Vi lever i en Atmosfære af Forventning. I videste Betydning er, hvad vi her kalder Opdagelser og Opfindelser, paa den anden Side Aabenbaringer til Menneskene. Men i mere speciel Forstand, som direkte Meddelelser fra Himmelen, ved hvilke guddommelig Vejledning gives som i gamle Dage, er fortsat Aabenbaring en Kendsgerning i vor Tid.

Den første Aabenbaring, given i denne Uddeling af Evangeliet, var Gengivelsen af Kundskaben om Guds Personlighed, hvilken en Gang fandtes paa Jorden, men som var gaaet tabt. Joseph Smith bar Vidnesbyrd om, at Gud, den evige Fader og hans Søn Jesus Kristus i Aaret 1820 aabenbarede sig for ham, og at han gennem denne personlige Tilkendegivelse vidste, at disse to Væsener var særskilte og selvstændige Personer, i hvis Billede og Lignelse Mennesket var skabt. Paa Grundlag af senere Aabenbaringer lærte denne de sidste Dages Profet, at Menneskets Aand er en Søn eller Datter af Gud, at vi er Guds Slægt, og at det er muligt for Mennesket i Kraft af Arvelighedens Love at skride fremad i Retfærdighed saaledes, at det en Gang i kommende Evigheder kan opnaa virkelig Guddommelighed.

En hermed forbunden Sandhed er den, at Mennesket er et evigt Væsen. Ny Aabenbaring har tydeligt stadfæstet den Kendsgerning, at vi har levet, før vi blev født paa Jorden. Individualitet er evig. Du og jeg var bevidste personlige Væsener, før vi blev iført Legemer af Kød og Blod. Endvidere, du og jeg vil være selvstændige Personer gennem og efter den Forandring, vi kalder Døden. Vi adskiller mellem fire særlige Udviklingstrin:

1) Forudtilværelsen, i hvilken vore Aander levede som individuelle Fornuftvæsener, i Besiddelse af Handlekraft og Evnen til at vælge.

2) Jordelivet, hvori vi nu befinder os, idet vore udødelige Aander er iført Legemer dannede af denne Jords Stoffer.

3) Aandeverdenen, hvortil Aanden gaar, efter at den formedelst Døden er adskilt fra Legemet, der tilhører denne Jord og lades tilbage, medens Aanden vedbliver at leve.

4) Fuldbyrdelsen eller Genforeningen af Aand og Legeme gennem en virkelig Opstandelse, hvorved Aanden igen ifører sig sit Legeme af Kød og Ben for aldrig mere at adskilles fra det.

Vi kan endvidere betegne disse fire Trin eller Tilstande som 1) de ufødte, 2) de fødte, 3) de døde, 4) de opstandne.

(Fortsættes.)

BETINGELSERNE FOR CELESTIAL HERLIGHED.

For at vor himmelske Faders Børn kan opnaa evigt Liv, er det, som Kristus sagde til Nikodemus, nødvendigt, at de har Tro paa den Herre Jesus Kristus, at de omvender sig fra deres Synder, at de bliver døbt med Begravelse i Vand til deres Synders Forladelse, og at de faar Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave. Ligeledes maa Daabens og Haandspaalæggelsens Ordinancer udføres af en Mand, der har Fuldmagt fra Gud.

Efter at have fattet Tro, omvendt os fra Synd, gaaet ned i Daabens Bad og modtaget den Helligaand, har vi gjort de første Skridt paa den Vej, der fører til det celestiale Rige, og vi er formanet til at gaa fremad paa Vejen til Fuldkommenhed.

Betingelserne for Opnaaelsen af celestial Herlighed er Opfyldelsen af den hele Lov, udførende alt, hvad Jesu Kristi Evangelium paalægger os at gøre; at have Kærlighed til Næsten og gøre godt mod alle; at være ærlige, kyske og retskafne; at efterleve Visdomsordet; at holde Sabbaten hellig; at

betale vor Tiende og Ofringer, kort sagt, at holde alle Guds Bud og Befalinger, saa snart de bliver givne til os. Dette gør Mennesket værdigt til at modtage Guds hellige Præstedømme, der giver ham Myndighed til at handle i Guds Navn paa Jorden og bereder Kvinder saavel som Mænd for Modtagelsen af celestial Herlighed.

Ægteskabet er, lig alle Evangeliets Ordinancer, en jordisk Handling og maa udføres i dette Liv, da der hverken ægtes eller gives til ægte i Himmelen. Denne Ægteskabspagt maa indgaas i de hellige Templer, byggede i Overensstemmelse med Guds Befaling, og i hvilke de højere Evangeliets Ordinancer meddeles de Hellige. Denne Handling maa udføres af en, der har den samme Myndighed, som Kristus gav Peter, nemlig Fuldmagten til at binde paa Jorden, og det er bundet i Himmelen, og løse paa Jorden, og det er løst i Himmelen, hvilken Myndighed er bleven gengivet i denne Tidernes Fyldes Husholdning.

Et saadant Ægteskab udgør Grundvolden for et Familieliv, der skal fortsættes gennem Evigheden. Vi læser i Pagtens Bog, 132. Kapitel, 19—21 Vers: »Og atter, sandelig siger jeg dig, om en Mand ægter en Hustru ved mit Ord, som er min Lov, og formedelst den ny og evige Pagt, og det er beseglet paa dem ved Forjættelsens Helligaand af ham, som er salvet, og som jeg har beskikket til at holde denne Myndighed og dette Præstedømmes Nøgler; og det skal blive sagt til dem, I skal komme frem i den første Opstandelse, og om det bliver efter den første Opstandelse, da den næste Opstandelse; og de skal arve Troner, Riger, Fyrstendømmer, Magter og Herredømmer, alle Højder og Dybder; da skal det skrives i Lammets Livsens Bog, at han skal ikke begaa Mord, hvorved uskyldigt Blod skal udgydes, og om I forblive i min Pagt og begaa intet, hvorved uskyldigt Blod udgydes, saa skal det ske dem i alt, hvad som helst min Tjener har udtalt paa dem, gennem Tid og al Evighed, og det skal have bindende Kraft, naar de er ude af Verden, og de skal gaa forbi Engle og Guder, til deres

Ophojelse og Herlighed i alle Ting, saasom beseglet er paa deres Hoveder, hvilken Herlighed vil blive en Fylde og en Fortsættelse af Slægten fra Evighed til Evighed. Da skal de være Guder, fordi de har ingen Ende; derfor skal de være til fra Evighed til Evighed, fordi de vedblive for bestandig; da skal de være over alt, thi alt er dem underkastet.«

Eftersom de samme Betingelser gælder for alle, som skal modtage celestial Ophojelse, maa de utallige døde ogsaa tages i Betragtning. I en Aabenbaring given til Profeten Joseph Smith i 1841, og som findes i Pagtens Bogs 124. Kapitel, befaler Herren sit Folk at bygge et Hus til hans Navn, i hvilket Evangeliets frelsende Ordinancer kan udfores af de levende for de dode, og hvori han siger: »Thi jeg vil i Naade aabenbare min Kirke Ting, der har været skjult fra Verdens Begyndelse. Ting, der hører til denne Husholdning i Tidernes Fylde.« I denne Husholdning er Noglerne til at vende Fædrenes Hjerter til Bornene, og Bornenes Hjerter til deres Fædre, tillige med den beseglende Myndigheds Nøgler, gengivet til Jorden med Befaling til os om at forlose de døde.

Det folgende er fra en af Profeten skreven Artikel, som findes i Pagtens Bog det 128. Kapitel: »Jorden vil blive slagen med Ban, med mindre der er et eller andet sammenføjende Led imellem Fædrene og Børnene angaaende en eller anden Genstand, og se, hvilken er denne Genstand? Det er Daaben for de dode. Thi vi kunne ikke fuldkommes foruden dem; ej heller kunne de fuldkommes foruden os.«

For at vi kan opfylde Budet om at forlose vore døde, maa vi gore os selv og vore Optegnelser rede, gaa ind i vore Templer og udføre Evangeliets frelsende Ordinancer for dem, der ikke havde Lejlighed til at gore det for sig selv. Og til disse Ordinancer hører Beseglingen af Mænd og Hustruer, Forældre og Børn, at en Sammenfojelse af Familier maa finde Sted fra vore forste Forældre til vore Dage.

(»Deseret News«.)

PRÆSIDENT JAMES E. TALMAGE BESØGER DANMARK.

Onsdag den 25. Februar modtog vi Meddelelse om, at Præsidenten for den europæiske Mission, Ældste James E. Talmage, Medlem af de Tolvs Raad, vilde ankomme til København den følgende Aften og blive her Søndag over. I Anledning af dette Besøg blev det besluttet at afholde en Missionærkonference, ved hvilken alle de i Missionen virkende Ældster kunde blive samlede og modtage Indstruktioner og Lærdomme vedrørende deres Missionsgerning.

Denne Konference blev afholdt i Aarhus den 28. Februar og overværedes af Præsident Talmage, samtlige 22 Ældster og Missionspræsident Hansen, Hustru og Datter. Tre Møder à $2^1/_2$ Time blev afholdt gennem Dagen. Hver Missionær havde Lejlighed til at udtale sig, og de bedste Fremgangsmaader og Metoder ved Forkyndelsen af Evangeliet, Uddeling af Skrifter, Afholdelse af Møder o. s. v. blev drøftet, ligesom andre Ting vedrørende Missionsarbejdet blev omtalt.

Efter at Præs. Talmage, ved at høre paa Ældsternes Rapporter og ved at stille dem diverse Spørgsmaal, havde sat sig ind i Forholdene, talte han til dem paa en saadan Maade, at enhver især modtog Raad og Lærdomme om hans Arbejde og blev opmuntret og styrket i dette. Medens Missionærkonferencen eller Lejligheden til at mødes med Missionærerne i Missionen var Hovedhensigten med Præs. Talmages Besøg, saa overværede han ogsaa saa mange Møder, som det var muligt at arrangere. Ved disse talte han med Præs. Hansen som Tolk. Fredag Aften den 27. Februar blev et offentligt Møde afholdt i Aarhus, ved hvilket Salen var fyldt til sidste Plads. Den 1. Marts blev der i København afholdt et Søndagsskolemøde, hvor Børnene i Stedet for Klassearbejde udførte et smukt Program, efter hvilket Præs. Talmage talte til Børnene. Lige efter Søndagsskolen afholdtes Vidnesbyrdmøde, ved hvilket mange ypperlige Vidnesbyrd blev aflagt, og hvor Præs. Talmage ogsaa talte.

Søndag Aften blev et stort offentligt Møde afholdt, ved hvilket mange fremmede var til Stede. Ældste Fay L. Curtz, som den 6. Marts afrejste til Amerika, og den samme Dag ankomne Ældste Rasmus Michelsen talte, hvorefter Præs. Talmage talte om Guddommen og Nødvendigheden af fortsat Aabenbaring; paaviste, at Mennesker, der kommer bort fra Troen paa den sande og levende Gud, henfalder til Uvidenhed og Synd, og at de kun ved en ny Tilkendegivelse fra ham kan komme tilbage til Troen paa den sande Gud, der er et personligt Væsen og vore Aanders Fader. Omtalte Aabenbarelsen af Faderen og Sønnen til Joseph Smith, hvilket var Begyndelsen til denne Tidernes Fyldes Husholdning.

Missionspræsident John S. Hansen talte derefter om Hensigten med Præsident Talmages Besøg. Hentydede til Uenigheden indenfor den danske Folkekirke med Hensyn til Daabsritualet og fremhævede, at der i Kristi Kirke ikke kan være Spor af Tvivl om, hvilke Ord eller Metoder, der skal benyttes ved Indlemmelsen af nye Medlemmer i hans Kirke, thi dersom det er hans Kirke, vil han underrette den derom.

Sangkoret i Aarhus og København fortjener stor Paaskønnelse for deres udmærkede Sang, og i København sagde Præs. Talmage nogle anerkendende Ord til Koret efter Mødet. »Der er ogsaa Sang i Himmelen,« sagde han, »og de, der bruger deres Evner og Talenter i Herrens Tjeneste her paa Jorden, vil hinsides komme til at tilhøre det store himmelske Kor.«

Mandagen benyttede Præs. Talmage til at besvare Korrespondance og til yderligere at sætte sig ind i Missionens Affærer, og om Aftenen overværede han Grensmødet, ved hvilket næsten alle Grenens Funktionærer var til Stede. Han talte ogsaa ved dette Møde og gav mange ypperlige Raad og Lærdomme vedrørende vore Pligter som Sidste-Dages Hellige. Tirsdag den 3. Marts afrejste Præs. Talmage med Damperen til Malmø.

J. S. H.

HILSEN FRA PRÆSIDENT TALMAGE.

Til Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige og Kirkens Venner i Danmark.

Med dybtfølt Glæde og inderlig Taknemmelighed for dette Privilegium blev det muligt for mig at tilbringe nogle Dage i den danske Mission. For 28 Aar siden var jeg sidste Gang i dette historiske Land, og den høje Agtelse jeg den Gang nærede for Nationen og i Særdeleshed for mine Trosfæller i Kirken her, er taget til i den mellemliggende Periode. Men det var ikke nødvendigt for mig at komme til Danmark for at lære det danske Folks mange ypperlige Egenskaber at kende, thi et stort Antal fra dette Land har nedsat sig i Zions Stave i Amerika og har Plads iblandt de bedste af de Sidste-Dages Hellige, og mange saadanne har jeg et nøje og inderligt Bekendtskab til.

Danskerne er en levedygtig Race, flittige og stræbsomme, selvsikre og fremadskridende, og af Naturen religiøst begavede. Intet Under at saa mange af disse er komne ind i Jesu Kristi Kirke, naar en saa stor Del af dem er af Israels Blod. Alle har endnu ikke hørt det glade Budskab om det gengivne Evangelium, men takket være den frisindede Regeringsform, under hvilken der er givet Folket fuld Frihed til at dyrke Gud i Overensstemmelse med deres Samvittigheds Bydende, skal den indbydende og advarende Røst endnu finde Vej ind i mange Hjem og Hjerter, der med Glæde skal aabne sig for det.

Den Følelse, der gør sig gældende blandt de Sidste-Dages Hellige i dette Land, kan beskrives som en tillidsfuld Forvisning om, at denne Kirke i Sandhed er Jesu Kristi Kirke, og at dens Lærdomme ikke er Menneskers Bud, men er givne af den store og eneste Frelser og Forløser.

Den danske Mission kan lykønskes i Anledning af, at den forestaas af en saa hengiven og duelig Leder som Præsident

John S. Hansen, hvis Lærdomme, Raad og Vejledning jeg inderligt anmoder alle Missionærer og Medlemmer af Kirken at følge. Baade gennem det talte og skrevne Ord vil han vedblive at lede eder paa den rette Maade og hans selvopofrende og værdige Eksempel være en Opmuntring.

Det store Arbejde, udført, og som nu udføres af de lokale Organisationer, Søndagsskolen, Ungdomsforeningen og den kvindelige Hjælpeforening, er højst rosværdigt; og det er bemærkelsesværdigt, at mange, baade unge Mennesker og Folk i en mere fremskreden Alder, er virksomme i disse Organisationer, endog før de bliver egentlige Medlemmer af Kirken ved Daab.

I det inderlige Ønske og Bøn om en fortsat og forøget Fremgang af disse Organisationer og af Kirken som et Hele, og i Særdeleshed af de kvindelige Organisationer, er Søster May Booth Talmage forenet med mig. Det haabes og forventes, at Søster Talmage kan besøge Missionen i en nær Fremtid og faa Lejlighed til at samarbejde med Søster Anna J. Hansen i disse Organisationers ærefulde Arbejde.

Og nu, mine elskede Brødre og Søstre, lad os være trofaste og hengivne overfor det Værk, som vi véd er fra Gud; lad os leve et retskaffent Liv, et rent Liv, og være rene i Tanker, Ord og Gerninger. Vort Medlemsskab er for værdifuldt til, at vi forskertser det ved Ligegyldighed og Forsømmelse, saa at vi taber Vidnesbyrdet om Sandheden og falder fra Troen. Vi bør vogte os for al nedsættende Kritik, den ene mod den anden, og stræbe efter at hjælpe hverandre i alle gode Foretagender. Lad ikke ubetydelige Forskelligheder skabe Uenighed, thi dette kan lede til virkeligt Frafald fra Troen.

Endvidere, enhver, der har modtaget Evangeliet, bør meddele det glade Budskab til Venner og Naboer; enhver, der er bleven advaret mod Syndens Følger, bør ogsaa advare sin Næste.

At de Sidste-Dages Hellige i Danmark, som alle andre Steder, ved deres Livsførelse maa bære Vidnesbyrd om den

guddommelige Beskaffenhed af Kirken og dens Gerning, og at Herrens Fred og Glæde maa være i deres Hjerter, er det inderlige Haab og Ønske af

eders Broder i Evangeliet

James E. Talmage,
Præsident over den europæiske Mission.

København, den 3. Marts 1925.

MISSIONSNYHEDER.

ANKOMST OG BESKIKKELSE. Følgende Ældster ankom til København den 1. Marts for at udføre Miisionsarbejde i Danmark: Rasmus Michelsen fra Salt Lake City; Egert M. Larsen fra Sandy, Utah, og Charles A. Larsen fra Salt Lake City. R. Michelsen og C. A. Larsen er beskikkede til Aarhus Konference og Egert Larsen til Københavns Konference.

AFLØSNING. Ældste Fay L. Curtz, der siden Maj 1923 har virket som Missionær i Danmark i Aalborg og Københavns Konference, er hæderligt afløst og vil paa Rejsen hjem besøge Slægtninge i Canada. Han forlod København den 6. Marts med »Hellig Olav«.

John S. Hansen,
Missionspræsident.

„FÆDRENES FORJÆTTELSER“.

(Af Ældste *Joseph Fielding Smith,* af de Tolvs Raad.)

Et Spørgsmaal er stillet som følger: »Hvad menes der med »Fædrenes Forjættelser« i Moronis Instruktioner til Profeten Joseph Smith, som de findes nedskrevne i 2. Kapitel af Pagtens Bog?«

Dette Udtryk hentyder til visse Løfter givne til dem, som døde uden en Kundskab om Evangeliet og uden Lejlighed til at modtage Præstedømmets beseglende Ordinancer nødvendige for deres Ophøjelse. Ifølge disse Forjættelser skal Børnene i de sidste Dage udføre alle saadanne Ordinancer for de døde.

I forskellige Perioder ned gennem Tiderne har Mennesket været berøvet Lejligheden til at modtage Evangeliets Velsignelser. For Eksempel under det store Frafald, der fulgte efter Frelserens og hans Apostles Tid og varede lige til Evangeliets Gengivelse, var det umuligt for Menneskene at modtage Syndernes Forladelse ved Daab og blive delagtige i de øvrige Ordinancer nødvendige til Ophøjelse, thi Kirken med dens bemyndigede Tjenere var ikke paa Jorden. Det er sandt, at lignende Tilstande har gjort sig gældende i fjernere Tidsperioder. Selv naar Præstedømmet har været paa Jorden, og Menneskene havde Lejlighed til at omvende sig og modtage Evangeliet, døde mange uden at have haft denne Lejlighed.

Endvidere, er det ikke muligt, at vi i denne Uddeling har det Privilegium at udføre Ordinancer for de døde, som de var afskaarne fra, da de levede, til Trods for deres Trofasthed og Adlydelse af Evangeliet i deres Tid? Herren sagde til Joseph Smith: »Thi jeg vil i Naade aabenbare min Kirke Ting, der har været skjult fra Verdens Begyndelse. Ting, der hører til denne Husholdning i Tidernes Fylde.« (Pag. Bog 124: 41. Se 128: 18.)

Herren har sagt, at det er hans store Gerning at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket. Naar dette er Forholdet, da maa alle Mennesker have Lejlighed til at høre Evangeliet enten nu eller i Aandernes Verden. Desuden sagde Herren til Joseph Smith, at »alle, som døde uden Kundskab om Evangeliet, men som vilde have modtaget det, hvis de havde levet, skal blive Arvinger til det celestiale Rige.« Det maa forholde sig paa samme Maade med alle dem, der herefter dør uden at modtage det, men som vilde have modtaget det, om de havde haft Lejlighed dertil.

Men eftersom Guds Rige er styret ved Love, deriblandt Evangeliets Principer, uden hvilke ingen kan komme ind i dette Rige, da bliver det nødvendigt, at Daab saa vel som andre Ordinancer, der burde udføres i denne dødelige Tilværelse, maa adlydes af dem, der vil indgaa i Riget, enten de

lever i Kødet eller i Aandernes Verden. Dersom de er døde, da kan disse Handlinger kun udføres ved, at nogen optræder som Stedfortrædere for de døde og udfører disse Handlinger for dem, som, hvis de afdøde modtager dem, vil gælde for dem, som om de selv havde udført dem. Paa denne Maade vil alle, som er værdige til at modtage disse Velsignelser, have Lejlighed dertil, og alle de retfærdige blive frelst. Templerne er de Steder, der er bestemt til Udførelsen af dette stedfortrædende Arbejde.

Nogle af disse Fædrenes Forjættelser findes i Skrifterne. Esajas siger, hentydende til vor Frelser: »Jeg, Herren, jeg har kaldet dig i Retfærdighed, og jeg vil tage dig ved din Haand; og jeg vil bevare dig og gøre dig til en Pagt for Folket, til et Lys for Hedningerne, til at aabne de blindes Øjne, til at udføre de bundne af Fængsel, dem, som sidder i Mørke, af Fangenskabet.« (42: 6, 7.)

Atter siger han: »Den Herre, Herres Aand er over mig, derfor har Herren salvet mig til at kundgøre et godt Budskab for de fattige, han sendte mig til at helbrede dem, som har et sønderknust Hjerte, til at udraabe for de fangne Frihed og for de bundne Løsladelse; til at udraade Herrens Velbehageligheds Aar og vor Hævns Dag; til at trøste alle sørgende.« (61: 1, 2.)

Det er almindelig forstaaet blandt de Sidste-Dages Hellige, at disse Hentydninger til Fanger, som er bundne, betyder de døde, som skal høre Evangeliet og blive forløst. Dette belyses yderligere ved et andet Citat fra Esajas: »Og det skal ske paa den Dag, at Herren skal hjemsøge de højes Hær i det Høje og Jordens Konger paa Jorden. Og de skal samles til Hobe og blive indelukkede i Fængsel; og efter mange Dage blive de besøgte.« (21: 21, 22.)

Maaske den mest direkte Forjættelse, given i Skriften, er den, der er fremsat af Malakias i det fjerde Kapitel, femte og sjette Vers og lyder saaledes: »Se, jeg sender eder Elias, Profeten, førend Herrens Dag kommer, den store og den forfærde-

lige. Og han skal vende Fædrenes Hjerte til Børnene, og Børnenes Hjerte til deres Fædre, at jeg ikke skal komme og slaa Landet med Band.«

En anden vigtig Udtalelse, indeholdende denne Forjættelse, findes i Den Kostelige Perle i Herrens Ord til Enok: »Men se, de, som dine Øjne nu beskue, skal omkomme i Floden; og se, jeg vil indespærre; et Fængsel har jeg beredt for dem. Men han, som jeg har udvalgt, har gjort Forbøn for mit Aasyn, og han lider for deres Synder, hvis de vil omvende sig paa den Dag, da min udvalgte skal vende tilbage til mig; men indtil den Dag skal de være i Pine.« (Moses 7: 38, 39.)

Opfyldelsen af denne Profeti er omtalt af Peter i hans første Brev, 3: 18—20; 4: 6.

STRØTANKER.

En yderst slet og lav Karakter er ikke Følgen af en enkelt daarlig Handling, men af en gradvis tiltagende Efterladenhed og Synd, der tilsidst ender med Samvittighedens Død og Troens Udslettelse. Ligeledes er en smuk og englelig Karakter ikke Resultatet af en enkelt uegennyttig Handling, en eneste ædel Indskydelse, men er den fuldtfærdige Blomst, fremstillet gennem Sorgens og Taalmodighedens Vinter, opvokset under Kærlighedsforaarets Vinde og Byger og udsprunget i hele sin Pragt under Himmelsolens Straaler.

N. C. Raad.

Den Mand er god, hvis fortrolige Venner alle er gode, og hvis Fjender er afgjort slette.

Det Menneske, der gør mig Fortræd, skader sig selv; skal jeg da yderligere skade mig selv ved at tage Hævn over ham?

Epictetus.

Hvad du synes bedst om hos andre, vil andre utvivlsomt ogsaa synes bedst om hos dig.

MINDER OM GALLILÆ.

(Mel.: »Memories of Galilee«.)
Deseret Songs, Nr. 122.

—

Hver lille Fugl — hver Blomst og Blad,
Hver Luftning sval — naar Sol gaar ned,
Har noget fjernt — for mig at se,
Som fører mig — til Gallilæ.

Kor:

O Gallilæ — skøn Gallilæ,
Hvor Jesus vandred mangen Gang,
O Gallilæ — du Gallilæ,
Kom syng igen for mig din Sang.

Hver græsklædt Dal — hver Skov og Eng,
Hvor Fuglesang — med liflig Røst
I Morgensol — mig minder om
Min Herres Fjed — ved Gallilæ.

Og læser jeg — med ydmygt Sind
Om ham, som trygt — paa Søen gik,
Da længes jeg — en Gang endnu
At følge ham — i Gallilæ.

J. S. H.

INDHOLD:

Hvad er Mormonisme? 81
Betingelser for celestial Herlighed 85
Præsident J. E. Talmage besøger Danmark 88
Hilsen fra Præsident Talmage 90
Missionsnyheder 92
Fædrenes Forjættelser 92
Strøtanker 95
Minder om Gallilæ 96

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).